

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/18/2018
Identifikačné číslo spisu:	8207200118
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8207200118.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ H. Y., bývajúcej v I., B. P. XX, zastúpenej JUDr. Martinom Kirňakom, advokátom so sídlom v Prešove, Vájanského 43, 2/ T. J., bývajúcej v V., B. XXXX/XX, 3/ L. J., bývajúceho v V., I. XXXX/X, proti žalovaným 1/ Y. J., bývajúcemu v I., B. P. XX, zastúpenému JUDr. Evou Hudákovou, advokátkou so sídlom v Bardejove, Dlhý rad 17, 2/ P. U., bývajúcej v W., G. XX, 3/ I. B., bývajúcej v W., L. 3, 4/ G. B., bývajúcemu v W., N. XX, 5/ P. B., bývajúcej v W., L. XX, 6/ P. B., bývajúcemu v W., L. XX, 7/ Q. Y., bývajúcej v T., 8/ H., bývajúcej v W., 9/ Y., bývajúcemu v W., 10/ H., bývajúcej v I., 11/ H., bývajúcej v I., o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5 C 13/2007, o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. marca 2017 sp. zn. 11 Co 99/2016, 11 Co 100/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/, 10/, 11/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom zo 16. júla 2014 č. k. 5 C 13/2007-447 v spojení s doplniacím rozsudkom z 28. júna 2016 č. k. 5 C 13/2007-512 zamietol žalobu v časti určenia, že nehnuteľnosti v rozsudku bližšie špecifikované patria do dedičstva po neb. Z., rod. J., zomrelej XX. novembra XXXX. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že jednou z právnych skutočností, na základe ktorej dochádza k nadobudnutiu vlastníckeho práva k veci je aj vydržanie. V uhorskom práve, ktoré platilo na Slovensku do 31. decembra 1950, sa pre vydržanie vyžadovala nepretržitá dobromyseľná držba v trvaní 32 rokov. Podmienky držby boli nasledovné: 1. držobná spôsobilosť nadobúdateľa, 2. nehnuteľnosť spôsobilá na vydržanie, 3. dobromyseľnosť, ktorá sa predpokladala, teda len zlý úmysel nadobúdateľa vylučoval vydržanie, 4. uchopenie sa držby, 5. nepretržitosť držby v trvaní vyžadovanej zákonom. Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. obmedzil predmet vydržania a odlišne upravil vydržacie doby. V prípade nehnuteľností sa vyžadovala 10 - ročná doba, pričom vydržanie nehnuteľností v socialistickej vlastníctve bolo vylúčené. Vydržacie doby, ktoré začali plynúť pred 1. januárom 1951 podľa predtým

platného uhorského práva, skončili najneskôr uplynutím vydržacej doby platnej pre vydržanie nehnuteľností, t. j. k 1. januáru 1961. Tu medzi podmienky vydržania patrili: 1. držba veci v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka, kde nestačila iba detencia, lebo detentor nikdy nemohol vlastníctvo veci vydržať, 2. držba musela byť vždy oprávnená v zmysle § 145 Občianskeho zákonníka, takže neoprávnený držiteľ nemohol nikdy vydržaním nadobudnúť vlastnícke právo, kde oprávnený držiteľ musel byť so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec alebo právo náležalo, pričom v pochybnostiach sa malo za to, že držba bola oprávnená. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uviedol, že rozhodujúce bolo zistenie skutočností svedčiacich o jednoznačnom závere, že u menovanej po neb. Z., rod. J., zomr. dňa XX. novembra XXXX, boli splnené všetky predpoklady, ktoré vtedy platné hmotné právo vyžadovalo pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Účastnícka výpoveď žalobkyne 1/, ako aj svedecká výpoveď jej manžela, by mali svedčiť, že Z., rod. J. bola najneskôr ku dňu svojej smrti vlastníčkou dotknutých nehnuteľností titulom vydržania. Tieto výpovede však neboli podporené ďalšími relevantnými dôkazmi ako je predloženie potvrdenia držby orgánom obce, inými svedeckými výpoveďami, resp. predloženie potvrdenia o platení dane, viaznucich na osobu Z., rod. J.. Tieto výpovede boli zoslabené účastníckou výpoveďou žalovaného 1/, ktorá je v príkrom rozpore s ich výpoveďami, čo do okolností rozhodujúcich pre toto konanie. Súd prvej inštancie preto tvrdenia žalobkyne 1/ a svedka považoval len za ich subjektívne predpoklady nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré nemôžu byť podkladom pre prijatie záveru o tom, že by Z., rod. J., skutočne ku dňu jej smrti svedčilo vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam titulom vydržania. Záverom súd prvej inštancie zdôraznil absenciu uchopenia sa držby z jej strany a nepretržitosť držby v trvaní vyžadovanej zákonom. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne 1/ rozsudkom zo 16. marca 2017 sp. zn. 11 Co 99/2016, 11 Co 100/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacim rozsudkom potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcom v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver, najmä ak dospel k tomu, že žalobkyňa 1/ nepreukázala existenciu držby predmetných spoluvlastníckych podielov jej právnou predchodkyňou Z., rod. J., ani ničím nepreukázala tvrdenie, že Z., rod. J. predmetné spoluvlastnícke podiely nadobudla v roku 1912 darom od svojho brata H. a že od vtedy tieto mala vo svojej držbe. Odvolací súd upozornil na to, že Z., rod. J., ktorá zomrela v roku XXXX, sa nikdy v priebehu svojho života nedomáhala tohto vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Tak sa stalo až podaním tejto žaloby, pričom zo žiadnych dôkazov tieto tvrdenia preukázané neboli. Odvolací súd vzhľadom na tvrdenú dĺžku držby predmetnej nehnuteľnosti, a to od roku 1912 až do roku 1974 zdôraznil, že mohlo prichádzať do úvahy vydržanie vlastníckeho práva do 31. decembra 1950, ale aj vydržanie vlastníckeho práva od 1. januára 1951 do 31. marca 1964. Podmienky vydržania boli rôzne podľa toho, či išlo o vydržanie do 31. decembra 1950 alebo o vydržanie za platnosti zákona č. 141/1950 Zb. Ohľadne vydržania vlastníckeho práva do 31. decembra 1950 odvolací súd uviedol, že k vydržaniu sa nežiadal právny titul a len preukázaná mala fides prekážala vydržaniu. K vydržaniu sa preto nevyžadoval justus titulus, ktorý nemusel vydržiteľ dokazovať, a uplynutím lehoty 32 rokov nastalo vydržanie aj vtedy, ak držba sa nezakladala na právnom titule. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že vydržaniu nemuselo prekážať násilné zmocnenie sa vecí držiteľom, pretože nepoctivosť bránila vydržaniu iba vtedy, ak vydržiteľ si držbu nadobudol nepoctivým spôsobom. Pri skutočnej držbe sa predpokladalo, že je po práve a poctivá; opak sa musel dokázať. V tejto súvislosti však odvolací súd poukázal na to, že žalobcom sa nepodarilo preukázať to, že ich právna predchodkyňa sa vôbec ujala držby predmetných spoluvlastníckych podielov, čo je pre vydržanie jedna z podmienok. Rovnako to platí aj pre vydržanie v období platnosti zákona č. 141/1950 Zb., pretože ani po tomto období držba predmetných spoluvlastníckych podielov nebola preukázaná. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa 1/ (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa

odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.). Podľa dovolateľky odvolací súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne tak nesprávne právne posúdil vec a vyvodil nesprávne právne závery. Zdôraznila, že súdy nižších inštancií nesprávne posúdili otázku vlastníckeho práva žalovaného 1/, resp. jeho nadobudnutia, aj otázku vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (pozemkom) žalobcami po ich prevode - darovaní, ktorí sa mali stať z tohto titulu ich vlastníkmi. V tejto súvislosti poukázala na správu o rozhodovaní súdov vo veciach vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, prejednanú a schválenú občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SSR, č. Cpj 69/83 z 30. marca 1982. Poukázala na to, že oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako vlastnou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec patrí. Preto, s prihliadnutím na ustálenú judikatúru je dovolateľka toho názoru, že držba, ktorej sa za tejto situácie ujala, je oprávnená a môže viesť (viedla) k vydržaniu veci. V ďalšom dovolateľka podrobne opisovala skutkový a právny stav veci. Z týchto dôvodov dovolateľka žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení zdôraznil, že dovolateľka ničím nepreukázala vydržanie, najmä dobromyseľnosť v držbe a v konaní vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam. Navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Žalobcovia 2/, 3/ ani žalovaní 2/ až 11/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vymedzuje dovolateľka z § 421 ods. 1 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (por. § 432 C.s.p.). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

13. Žalobkyňa 1/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ďalej z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t. j., že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., t. j., že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalobkyňou 1/ v dovolaní označené, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ako už bolo vyššie naznačené, § 432 ods. 2 C.s.p. uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pre úplnosť treba uviesť, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. aj podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. sa vzájomne vylučuje, pretože ak dovolací súd rozhoduje o danej právnej otázke rozdielne, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a napokon ani o absencii riešenia právnej otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

15. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mala dovolateľka konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., by mala dovolateľka: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Napokon, v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., by mala dovolateľka konkretizovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/, c/ C.s.p.

16. Pokiaľ dovolateľka v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, alebo neoznačí rozhodnutia, v ktorých bola konkrétna právna otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, prípadne nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje

rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

17. V danom prípade žalobkyňa 1/ v dovolaní poukázala na Správu o rozhodovaní súdov vo veciach vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, prejednanú a schválenú občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SSR, č. Cpj 69/83 z 30. marca 1982 v súvislosti s vydržaním vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a uviedla všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom. Z hľadiska dovolacích dôvodov zákon presne definuje, že dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a dovolací dôvod musí dovolateľ vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, je potrebné, aby dovolateľka konkrétne uviedla právnu otázku a uviedla, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Žalobkyňa 1/ v dovolaní len uviedla, že „oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že vec mu patrí. S prihliadnutím na ustálenú judikaturu je žalobkyňa 1/ toho názoru, že držba, ktorej sa za tejto situácie ujala, je oprávnená a môže viesť k vydržaniu vecí“, avšak neuviedla konkrétnu právnu otázku a neuviedla, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Dovolateľka neoznačila žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd pri riešení právnej otázky odkloniť, ani ktoré rozhodnutia posudzujú danú právnu otázku rozdielne, prípadne neuviedla konkrétnu právnu otázku, ktorej riešenie navrhuje, ale len vo všeobecnosti poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. V uvedenej súvislosti poukazuje dovolací súd na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Žalobkyňa však v dovolaní okrem Správy o rozhodovaní súdov vo veciach vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, prejednanú a schválenú občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SSR, č. Cpj 69/83 z 30. marca 1982 neoznačila žiadne rozhodnutia, či rozhodnutie dovolacieho súdu (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), od ktorého sa odvolací súd pri riešení právnej otázky odklonil. Iba samotné konštatovanie, že odvolací súd vec nesprávne posúdil, nenapĺňa predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ resp. b/ a c/ C.s.p. Podané dovolanie teda nedostatočne vysvetľuje, z čoho sa vyvodzuje jeho prípustnosť (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

18. Dôvodom pre odmietnutie dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je skutočnosť, že dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľka zastúpená advokátom totiž označila za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ C.s.p. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 C.s.p. neboli splnené, keď žalobkyňa 1/ v dovolaní neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach, rovnako neuviedla konkrétnu právnu otázku a neuviedla, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie a tak isto neoznačila rozhodnutia dovolacieho

súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobkyňou 1/ vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania.

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne 1/ je procesne neprípustné; vzhľadom na to jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

20. Žalovaní 1/ až 11/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.